

hvorfor jeg selvfølgelig vil være betænkelig ved at ophæve den alligevel; men i og for sig til Forjvar for Den tror jeg ikke, den har nogen stor Betydning. Jeg ser forøvrigt, at dette Forslag er noget anderledes, end det har været tidligere. Efter Loven af 12. Febr. 1872 havde man den Gang foreslaaet, at der skulde være 60 Rytteriheste og 61 Artilleriheste, og de skulde staves tilveie ved Licitation. Dette forstaar jeg saaledes, at det Tal skaffede man tilveie derovre mellem Bornholms Hestebestand, saaledes som man i Grunden har gjort tidligere; men her foreligger et andet Forslag, nemlig at opkjøbe nogle Heste herovre, hvilke da jendes til Bornholm og blive udstationerede der. Det bliver altsaa gjort paa en Maade, som jeg tror vil være heldigere. Naar jeg udtalte mig om at ophæve hele Staten — thi vi klare os nok foruden Heste — var det mit principale Standpunkt; subsidiært anbefaler jeg, at Finantsudvalget tiltræder denne Bevilling til tredje Behandling og saa lader Bornholmerne faae Hestene, saalænge de betale Staten.

Berg: Den høitærede Minister yttrede, at naar der kom en Finantslov, en lovlig Bevilling, som ikke indeholdt disse Poster, actviescerede han derved, eller ogsaa git han sin Bei. For saa vidt er det en forstandig parlamentarisk Udtalelse. Naar en Minister ikke faaer de Bevillinger, som han tror ere nødvendige for hans Embedsførelse, gaar han sin Bei. Men naar nu den høitærede Minister ikke faaer en af Rigsdagen vedtagen Finantslov, saa faaer han jo heller ikke en Bevilling paa disse tre Punkter, altsaa ikke det, han vil have, paa en lovlig Bevilling, men deraf maa det jo logisk følge, at saa gaar Ministeren ogsaa sin Bei. Jeg veed ikke, om den ærede Minister har læst Grundlovens § 49; jeg antager det ikke. Han er vist ikke naaet længere i Væsningen end til § 25 og knap nok til Slutningen af den; thi ellers kan jeg ikke tro, at han nogeninde havde troet, at „Forelæggelsen for den følgende Rigsdag“ havde han fyldstgjort ved at forelægge et Gendarmerilovforslag i det ene Thing med Almodning om endelig at bevare det, og dernæst at forelægge det den 11te Febr., naar Landsthinget er kommet sammen i Oktober. Jeg tror ikke, den høitærede Minister har læst Slutningen af § 25. Han har blot læst, at i særlig paatrængende Tilfælde — Tilfælde, som Ministeren fandt særlig paatrængende — kunde han udstede en Lov; men dette, at Loven ikke maa stride mod Grundloven, at den skal forelægges osv., har han ikke faaet rigtig læst. Ministeren er ikke

kommen videre og aabenbart ikke til § 49. Denne Paragraf siger, at en konstitutionel Minister ikke har Ret til at afholde nogen Udgift, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov, og naar denne Udgift ikke faaer Hjemmel i en Finantslov eller Tillægsbevillingslov, er Ministeren ude af Stand til at anvende den. Derfor spørger jeg den ærede Minister, om han vil rette sig efter Grundloven og de konstitutionelle Begreber, eller om han vil fortsætte paa Vilfarelsernes Bei og substituere sig selv som Bevillingsmyndighed i Stedet for Rigsdagen, naar han ikke faaer det paa anden Maade. Man kan ikke forlange, at den ærede Minister skal være saa godt inde i det, og jeg indrømmer, at den ærede Minister er en Handlingens Mand paa mange andre Omraader; men til at styre det Embede, han nu har, forekommer det mig, at han savner en Hovedegenkab, nemlig den at have Myndighed og Tillid til at bringe Landsthing og Folkething sammen til at give ham et Budget, hvorefter han kan styre sit Embede lovlig. Det er den Hovedegenkab, som den høitærede Minister synes at savne, som han sætter sig ud over; men det er en Egenkab, som i mine Øjne betyder saa Meget som det, at naar en Minister mangler den, duer han ikke til sit Embede. En Minister i en parlamentarisk Stat, der ikke har den Myndighed og Tillid, det vil sige den Gyde at kunne bringe lovlig Bevilling tilveie, ifølge hvilken han paa sit Ansvar vil fortsætte sit Embede, mangler Duellighed til sit Embede. Jeg gjør blot disse Bemærkninger, eftersom det lader til, at ikke blot den nuværende ærede Krigsminister, men ogsaa hans Kolleger have glemt de allerførste parlamentariske Begreber, rent og fort glemt deres ABC i konstitutionel Henseende, hvoraf følger den Suppedas, hvori vi nu sidde. Jeg nævner dette ligeoverfor denne Minister og ligeoverfor Thinget. Hvad er det, vi sidde og bedrive her? Efter den Lære, som her forkyndes, er det Hele, ja ikke Narrestreger? Jeg siger ikke, at det er for vore Diæter, vi sidde her, saaledes; men efter min Formening, tilvisse for paa en værdig Maade, saaledes er min Opfattelse, at værge vor Grundlov og Bevillingsret.

Ordføreren (Holstein): Jeg skal ikke deltage i denne Forhandling med Krigsministeren. Vi skulle ikke staa og bede ham om at holde Grundloven eller forhandle om hans Principer om Grundloven. Som jeg har sagt tidligere, anser jeg det for under dette Things Værdighed at forhandle om Provisorier og en grundlovsmaessig For-